కవితా కౌముది

నేను..

వీరేశ్వరరావు.ఎమ్.

నిన్ను మోసి
నీ ప్రతిరూపాన్ని మోసి
నీ ఇంటిపేరుని మోసి
మోతల్లో 'వైఫాఫ్'గా మిగిలిన వృధా వనితను నేను!
బంధం క్రాస్ మీద
శిలువ వేయబడ్డ బందీని
ఫత్వాల వెనుక
పరదాల వెనుక
పగిలిన హృదయాన్ని నేను!
ఆక్వేరియమ్‌లో ఒదిగిపోయి
ఒడ్డు మరిచిన రంగుల చేపను!
తల్లివేరు ఖండించబడి
కొమ్మలు కత్తిరించబడి
కుండీలో ఒదిగిపోయిన
'బొన్సాయ్'ని నేను!
నిఘంటువులలో మిగిలిన
నామ మాత్రపు స్వేచ్ఛను!
తరాల తలారి చేతిలో
మనువు సూత్రాలు
మంగళ సూత్రాలు
మగాడి సూత్రాలు
ముప్పేట ఉరిగా మారి
ఆత్మను పోగొట్టుకున్న
అతివను నేను!!

***

హృదయవీణ

డా.సంధ్యారాణి కొండబత్తిని

ఉరుకుల పరుగుల జీవితంలో
యాంత్రికత ప్రపంచీకరణలే నిత్యస్వరాలు
జీవన ప్రవాహంలో బంధాలు బలహీనాలు
అన్నీ(పై) పై బంధాలు!
మానవ సంబంధాలన్నీ మనీతో ముడిపడ్డాక
ఉమ్మడి కుటుంబాల జాడలు లేవు
కనీసం 'నా నీడ నా తోడు' అనటానికి
సూర్యుడికి మన ఎత్తైన భవనాల గోడలు అడ్డు
గదులకే కాదు గోడలు మనసులకూ కట్టేశాం
మమతల్ని మానవ సంబంధాల్ని సమాధి చేసేశాం..
బిజీ బతుకుల్లో వారాల పసిగుడ్డు తల్లి స్తన్యానికి దూరం
ఉలిక్కిపడి నిదురలేచిన రాత్రులు
పక్కలోసాఫ్ట్ టాయ్స్ తప్ప అమ్మ స్పర్శలు లేవు
కిండర్ గార్డెన్లో అమ్మమ్మ తాతయ్యల చందమామ కథలు లేవు
రెక్కలరిగేలా చాకిరీ చేసి సాకిన తల్లిదండ్రులకు
వృద్ధాశ్రమమే బ్రతుక్కి చరమాంకం!
సాయంకాలపు వీధి అరుగుల రచ్చబండల సమావేశాలు ఇప్పుడు లేవు
గదిలో మనల్ని మనం బంధించుకొని 'ప్రైవసీ' అంటున్నాం
నవ్వడానికి లాఫింగ్ క్లబ్బులు వచ్చాకే తెలిసింది
మనం మనసారా నవ్వడం మరచి చానాళ్ళయిందని!
పెర్సనాలిటీ డెవలెప్మెంట్, కౌన్సిలింగులు -
వీధికొక్కటి పుట్టుకొచ్చాకే తెలిసింది
మానవసంబంధాలు మసకబారాయని!
మూగబోయిన హృదయవీణపై మానవ సంబంధాలలోని
శాశ్వత విలువలను రాగాలుగా పలికించాలనుకున్నా
గతులు తప్పిన సంగతులను శ్రుతి చేయాలనే ప్రయత్నంగా!

*****

గుల్జార్ పాట
మధు పెమ్మరాజు

ఆయనకి మనసే ప్రకృతి
అంతరంగాలకి
అరుదైన సున్నితత్వం,అందమైన పదకోశం కలిపితే
అది గుల్జార్ పాట!

నిరీక్షణలో అర్థం లేని ఆశ
విషాదంలో తీపి అనుభూతి
ఇరుకు సందుల్లో దొరకని సమాధానం
ఆగిపోయిన రహదారుల్లో ఒంటరితనం
మలుపు తిరగని నిజం గుల్జార్ పాట!

ఎక్కడో కొండల్లో విన్నట్టు
గుండెల్లో వింత ధ్వని, ఓ ఎకో
మనని వెంటాడితే, వదలనంటే
మనసు లోతుల్ని చిలికించి ప్రశ్నిస్తే
బదులు చెప్పమంటే
ఓ కంటి చుక్క, తెలీని అనుభూతి
అంతులేని ఉద్వేగం కలిగితే ఆ పాట గుల్జార్ పాటే
పాటే కాదు ఆయన మాటే చాలు!

****

వివేకి
అలజంగి ఉదయకుమార్

సుఖమైన దుఃఖమైన నలుగురితో పంచుకో
మమతాను రాగాలతో నీ వాళ్ళుగా పెంచుకో

కోరుకున్న నాడే కాస్త వివేకం ఉండాలి
కాయేదో పండేదో చూసి మరీ తుంచుకో

కడదాకా సాగాలనె తపన నీలో ఉంటే
పనికిరాని బంధాలను పురిటిలోనే తెంచుకో

వినేవాళ్ళు దొరికారని ఊదేయకు భారతం
బాధలేవో ఉంటే అవి నీలోనే ఉంచుకో

పనివాడు పందిరేస్తే పిచ్చుకేమో తోసిందట
పనిచేసే చోట నీ ఒళ్ళుకాస్త ఒంచుకో

‘ఉదయా‘ న్నే పిజ్జా బర్గర్లంటూ గడ్డితిని బ్రతకకూ
చద్దన్నంతో ఓ చల్ల మిరప నంచుకో

***

రసరేఖలు

శ్రీధర్ బచ్చోటి

ఇది దినాంతకాలము - ప్రజలెల్ల యలసి
ఇంటి మార్గము పట్టి తామేగు వేళ -
తరలు వాహనములు రహదారులందు
తగ్గనలికిడి గృహముల దారులందు

పడమట తరణి బింబమ్ము వాలుచుండ
నెమ్మదిగ వెల్గురేఖలు నిష్క్రమింప
కారుమేఘమ్ములెల్లెడ క్రమ్ముచుండె
బయట చీకట్లునిండ్ల దీపములు తోచె

చిటపటమనుచునిలదాకు చినుకులెన్నొ
ఎడతెరిపి లేక రేయెల్ల సడిని చేయు
ఇంటిలోనుండ బయట ప్రకృతిని గనము
ద్వారములు మూయ వాన సవ్వడులు వినము

ఆర్పివేయుము దీపమ్ములన్ని నీవు
సరిగ విందుమో చెలి! వాన చప్పుడులను
ఈ నిశీధియందీ జడివాన వేళ
ప్రకృతి సడి తప్ప వేరేమి వలదు మనకు

వెలుగు వీడ్కొని చీకటి విడిది చేయ
కనులు విశ్రమించి మనసు కనులు తెరచు
శ్రవణముల దాకు బహుదూర రవములైన
ప్రకృతి నాదమ్ములెదకు వారధిని గట్టు

COMMENTS